

Kijk! Dit is mijn kindje.

Met een tedere blik kijkt mevrouw Priel naar haar pasgeboren baby op haar arm. Ze strijkt een plukje haar uit het gezichtje, schikt het jurkje nog iets rechter en buigt naar voren om het kleintje een kus op het voorhoofd te geven.

‘Wat een prachtig kindje heeft u,’ begroet ik haar op de gang. ‘Ze heeft duidelijk uw ogen.’

‘Ja, maar ze lijkt vooral op haar vader, al heeft ze ook veel weg van mijn eigen moedertje,’ antwoordt mevrouw Priel trots.

‘Wat zult u dankbaar zijn voor zo’n mooi, gezond kindje.’

Mevrouw Priel knikt heftig. Ze herinnert zich nog levendig haar zorgen tijdens de zwangerschap. Het was oorlogstijd, haar man was ondergedoken, er was niet genoeg te eten en wat nou als er iets mis zou gaan tijdens de bevalling. Wat nou als de dokter niet op tijd zou kunnen komen. Wat nou als ze helemaal alleen zou zijn en de baby tijdens de geboorte de navelstreng om de hals zou krijgen en een half uur na de bevalling in haar armen zou

sterven. Dat zou natuurlijk vreselijk zijn. Zou ze daar wel ooit mee kunnen leven?

Bezoekers die het verpleeghuis binnen komen, kijken ons een beetje meewarig aan. Zij zien niet de jonge, trotse moeder die ik zie, maar de 88-jarige mevrouw Priel met een babypop op de arm. Ze vragen zich af of we in het verpleeghuis wel serieus met onze bewoners omgaan. Je laat een volwassen vrouw toch niet met een babypop lopen!

Mevrouw Priel heeft het verlies van haar pasgeboren baby nooit kunnen verwerken. De baby die van haar een moeder gemaakt heeft, maar die ze nooit trots heeft kunnen tonen aan de buitenwereld. Die ze niet eens fatsoenlijk heeft kunnen begraven, omdat haar vader dat niet nodig vond. Mevrouw Priel herschrijft haar levensverhaal in haar dementie. Ze verandert de afloop van het verhaal. Haar kindje leeft en zij mag het verzorgen, vertroetelen, omringen met opgespaarde, uitgestelde liefde. En ze mag het tonen aan de wereld. Trots.

‘Kijk! Dit is mijn kindje.’

Dan is het aan ons om niet weg te kijken.